

VÂRCOLAC

Hij werd wakker tussen varens en struiken, volkomen naakt. Tandenknersend drukte hij zich op uit de verkrampte houding waarin hij op de grond lag. In zijn mond roerde zich de smaak van bloed. Hij had iets gegeten. Iets had zijn pad gekruist en was ten prooi gevallen aan de honger die hem afgelopen nacht had gekweld.

Voorzichtig trok hij zijn benen op. Een felle pijnscheut schoot vanuit zijn enkels omhoog naar zijn heupen. Hij kreunde en balde zijn handen tot vuisten. Even bleef hij op handen en knieën op de grond zitten. Toen stond hij op en speurde met half toegeknepen ogen de omgeving af. Akkers, bomen, een heuvel. Hij had geen idee hoe hij hier terechtgekomen was. Met stramme passen en opeengeklemd tanden begon hij te lopen. Zijn spieren gilden het uit, maar hij moest hier weg. Hij moest zijn kleren terug zien te vinden en zijn motor, die hij gisteravond bij een boerenschuur had achtergelaten.

Na een minuut of twintig bereikte hij de top van de heuvel en kon hij de omgeving overzien. Al vlug ontdekte hij de schuur. Het gebouw stond verder weg dan hij gehoopt had. De weg naar beneden was bezaaid met losse stenen. Hij struikelde keer op keer, haalde zich open aan takken en rotspunten en vloekte binnensmonds toen zijn linkervoet in een bosje brandnetels terecht kwam. Toch dacht hij er geen seconde over om terug te keren. Hij had iets waargenomen: statisch gezoem, trillingen, een

zinderende bron van activiteit tussen de lavendelplanten in de buurt van de schuur. Vage herinneringen doemden op uit de mist van zijn onderbewustzijn. Niet gerust op wat hij zou aantreffen, versnelde hij zijn pas.

De geur van de dood was overweldigend en sneed hem de adem af. Heel even stond hij naar lucht te happen. Daarna rekte hij zijn nek uit om te kunnen zien wat zich achter de struiken bevond. Het was een vrouw. Ze lag met opengereten hals en buik tussen het paars van de lavendel. De rafelige wonden waren bedekt met vliegen. Het zand onder het lichaam had de donkere kleur van geronnen bloed.

Het besef dat hij dit had gedaan, dat dit het vlees was dat hij gisteren had gegeten, maakte dat hij kokhalzend achteruitwankelde. Zijn maag draaide zich om en de gruwelijke inhoud kwam aan zijn voeten in het gras terecht. Pas toen er niets anders over was dan gal kwam hij tot bedaren. Hij richtte zich op en streek met trillende vingers het haar uit zijn gezicht. Zijn slapen bonsden. Hoewel hij rilde van de kou, liep het zweet in straaltjes langs zijn lijf. De shocktoestand waarin hij verkeerde maakte helder denken zo goed als onmogelijk. *Monster* was het enige woord dat in zijn benevelde hoofd opkwam. Alleen een monster zou er niet voor terugdeinzen een ander levend wezen aan te doen wat hij had gedaan.

Hij liep een paar passen weg van de plek en bleef geruime tijd met gesloten ogen tegen een boom staan leunen. Hij snakte naar een sigaret, naar het prikkelende gevoel van rook in zijn keel. Het kalmerende effect dat de nicotine gewoonlijk op hem had, zou het gemakkelijker maken zijn zenuwen in bedwang te houden. Het zou hem in staat stellen logisch na te denken. En dat was precies wat hij moest doen, wilde hij enige kans maken zichzelf in veiligheid te brengen. Hij moest kalm blijven en hij moest hier weg. Zonder nog een blik op het lijk te werpen, draaide hij zich om en begon in de richting van de schuur te lopen.

2

ERIS

Eris keek naar Pascal, die bezig was een slot op de deur van de nieuwe slaapkamer te maken. Ze snapte heus wel waarom hij dat deed, daarom had ze hem niet naar de reden gevraagd. Je kon het slot aan twee kanten gebruiken. Pascal zou de sleutels verstoppen. Misschien zou hij tegen zijn zusje zeggen dat ze kwijt waren, een leugentje om bestwil.

Eris stopte haar vingers in haar oren toen Pascal met de boormachine aan de slag ging. Hij had zijn uiterste best gedaan om de kamer achter de deur gezellig te maken. Hij had van alles gekocht. Een smeedijzeren tweepersoons hemelbed, een houten tafeltje, een antieke linnenkast met bewerkte deuren, een rieten stoel. Op de planken vloer lag een pluizig kleed. Pascal wilde dat zijn zusje het naar haar zin zou hebben, dat ze zich direct thuis zou voelen als ze hier aankwam.

Het gegier van de boormachine verstomde. Eris liet haar handen zakken. Het slot paste. Pascal schroefde het vast en keek of het werkte. Het schoof bijna geluidloos dicht toen hij de sleutel omdraaide. Pascal knikte tevreden, verzamelde zijn gereedschap en bracht het naar beneden. Even later kwam hij terug met een blik verf.

Eris bestudeerde de crèmekleurige streken die hij op de deur aanbracht, en de krassen die hij expres op het slot had gemaakt. Het was een slimme manier om te verdoezelen dat het slot nieuw was. De verf stonk – een lucht die in je neus bleef hangen.

Het was maar goed dat Radu niet thuis was; hij haatte dit soort geuren.

Nadat Pascal zijn werk had afgemaakt en verdwenen was, zette Eris op de hele bovenverdieping de ramen tegen elkaar open, ook van de kamers waar ze eigenlijk zonder toestemming niet mocht komen. Als laatste duwde ze de ramen van de nieuwe kamer open. De vitrage wapperde wild heen en weer in de wind. Eris ging op het bed liggen, sloot haar ogen en stelde zich open. Haar vermogen om energieën waar te nemen was veel beter ontwikkeld dan bij de meeste mensen. Als kind al was ze in staat geweest de energie en emoties van andere levende wezens op te pikken. Ze was er alleen niet klaar voor geweest. Daardoor was ze zo in de war geraakt dat haar ouders niet hadden geweten wat ze met haar moesten beginnen. Ze hadden haar de ronde laten doen langs een hele stoet psychologen en psychiaters, die de ene test na de andere met haar hadden gedaan, maar er was er niet eentje geweest die had begrepen wat er met haar aan de hand was.

Uiteindelijk was ze, op haar vijftiende, na een aanval van histerie waarin ze had geprobeerd haar polsen door te snijden, opgenomen op de gesloten afdeling van een psychiatrisch ziekenhuis. Het had haar meer kwaad dan goed gedaan. Niemand had ook maar iets van haar gesnapt. Ze hadden haar 'een intrigerend en uniek geval' genoemd. Ten slotte was ze, na tientallen uren isoleercel en versuft door medicijnen, als een wrak terug naar huis gestuurd.

Weer hadden haar ouders niet geweten wat ze met haar aan moesten, tot haar moeder via een vriend in aanraking was gekomen met alternatieve geneeswijzen. Toen was het tij gekeerd.

In eerste instantie had niemand er veel van verwacht. Catherine Morgain was jong en geen arts. Hoe zou zij voor elkaar kunnen krijgen wat al die dokters niet was gelukt? Eris had zonder veel hoop bij de kleine praktijk met de groene deuren en de lavendelkleurige luiken aangebeld. Cat had haar vriendelijk bin-

nengelaten en meegenomen naar een knus ingerichte kamer vol warmte. Daar had Eris zich meteen op haar gemak gevoeld. Al vlug had ze zitten vertellen over haar kindertijd, het onbegrip, en zelfs over haar mislukte zelfmoordpoging, waar ze nog nooit met iemand over had gepraat. Voor ze het wist waren er twee uur voorbij. Cat had haar lang en diep aangekeken.

‘Het is om te beginnen belangrijk dat je stopt met die medicijnen,’ had ze gezegd. ‘Die doen jou meer kwaad dan goed. Maar de ontwenning moet langzaam en voorzichtig verlopen. Pas als je helemaal clean bent, kan ik iets voor je betekenen.’

Drieënhalve maand later was Eris teruggekomen. Cat had keer op keer geduldig naar haar geluisterd, ontspanningsoefeningen met haar gedaan en kruidendrankjes gemaakt, waar ze zich heerlijk rustig door was gaan voelen. De oorzaak van haar probleem was daarmee echter niet verdwenen, want haar ontvankelijkheid voor energieën van anderen was nog steeds even groot.

‘Ik denk dat je verder geholpen kunt worden,’ had Cat na een paar maanden gezegd, ‘maar niet door mij alleen. Als je het goed vindt, wil ik de hulp inroepen van een psycholoog. Nee, je hoeft niet bang te zijn voor nieuwe tests. Hij heeft een nogal ongewone werkwijze en wordt door zijn collega’s daarom als een zonderling beschouwd. Maar ze zijn allemaal nieuwsgierig naar hem, omdat hij resultaten boekt waar zij falen. Er is alleen één ding waarvoor ik je moet waarschuwen. Als je hem in je ziel laat kijken zal hij je kunnen helpen. Maar raakt hij je hart, dan heb je er een probleem bij.’

Eris had beduusd geknikt. Ze had het maar raar gevonden wat Cat had gezegd. Het leek wel of de vrouw bang was dat ze voor de charmes van de psycholoog zou vallen. Het was raadselachtig en vaag. En het had Eris aan het twijfelen gebracht. Ze was zich gaan afvragen of het wel zo slim was om er een zoveelste psycholoog bij te halen. Ze was zelfs aan Cat gaan twijfelen. Misschien had ze nooit met de vrouw in zee moeten gaan. Mis-

schien was het beter geweest als haar moeder niet op tijd had gemerkt dat ze een aardappelschilmesje mee de badkamer in had genomen. Misschien zou ze dan rust hebben gevonden. Heerlijke doezelige rust, waarin ze kon wegzweven naar de eeuwigheid, of wat de dood dan ook mocht inhouden.

Nu, jaren later, kon ze niet zeggen of het wanhoop was geweest of nieuwsgierigheid die haar ertoe had gebracht terug te gaan naar Cat. Ze had kennisgemaakt met de psycholoog en was meteen in de ban geraakt van de kracht en rust die hij uitstraalde. Hij had haar doorgrond op een manier waar ze tot dan toe alleen maar van had kunnen dromen. Later had ze ontdekt dat hij dezelfde gaven bezat als zij, en dat hij daarom zo goed snapte wat haar probleem was. Ze had zich bij hem volkomen veilig en op haar gemak gevoeld en was snel vooruitgegaan. In twee jaar tijd had ze geleerd haar vermogens te begrijpen, er gebruik van te maken en wat belangrijker was: zich af te sluiten voor de energieën om haar heen. Aan Cats waarschuwing had ze geen seconde meer gedacht.

MAIRE

Na een ellenlange vliegreis vanuit Australië, hoog boven de wattenachtige wolken die ik als kind zo mooi had gevonden, zette ik na tien jaar eindelijk weer voet op Franse bodem. Op mijn dertiende was ik door mijn ouders meegesleept naar het land van krokodillen en kangoeroes, waar voor mijn vader een glansrijke zakelijke carrière in het verschiep lag. Mijn moeder had de emigratie zonder slag of stoot voor lief genomen. Ik had tranen met tuiten gehuild, omdat ik mijn oudere broer Pascal in Frankrijk moest achterlaten. Om de fysieke afstand enigszins te compenseren hadden we wekelijks, soms zelfs dagelijks, met elkaar gebeld of gemaild. Desondanks had ik hem ontzettend gemist. En nu zouden we elkaar eindelijk terugzien. Ik kon haast niet wachten.

Ik had nooit een bijzonder goede band met mijn inmiddels gescheiden ouders gehad. Mijn vader was altijd aan het werk, en mijn moeder had zich na de scheiding van de ene in de andere woelige relatie gestort. Tijd voor een opgroeiende tiener was er niet geweest. Ik had me, als ik weer eens voor mijn eigen avondeten moest zorgen, keer op keer afgevraagd waarom ze me niet bij Pascal hadden willen laten. Pascal, die oud genoeg was om mij onder zijn hoede te nemen en die daar ook toe bereid was geweest. Ze hadden botweg geweigerd.

Pascal was maar weinig veranderd. Hij torende, met zijn lengte

van twee meter vijf, ruim boven de wachtende menigte in de ontvangsthal uit en trok zich niets aan van het rookverbod dat er gold. Ik glimlachte. Echt iets voor hem om zich tegen een dergelijke beperking van zijn vrijheid af te zetten. Hij had een aangeboren aversie tegen alles wat conventioneel was, en leek er genoeg in te scheppen anderen te confronteren met de in zijn ogen bekrompen normen en waarden van de maatschappij. Het had hem tot een verstoteling gemaakt, een buitenbeentje dat nooit veel echte vrienden had.

Ik worstelde me door de mensenmassa heen naar hem toe en moest moeite doen mijn tranen te bedwingen toen hij zijn sigaret op de grond gooide en me met grote ogen van hoofd tot voeten opnam.

‘Maire, eindelijk,’ bracht hij met schorre stem uit. ‘Je bent langer geworden dan ik gedacht had.’

‘En jij hebt er heel wat rimpels bij gekregen.’ Ik liet mijn ogen over zijn gezicht gaan. Zijn huid was tanig en gebruind en zijn strokleurige krulhaar hing tot op zijn schouders. Een lang rafeelig litteken, dat ik me niet van vroeger kon herinneren, gaf de rechterkant van zijn gezicht een grimmige uitdrukking. Ik omhelsde hem, waarbij ik zijn stoppelige wangen kuste en hij me met zijn sterke armen dreigde te vermorzelen.

Eenmaal in de auto spraken we over van alles en nog wat. Pascal vertelde over zijn werk als kunstenaar, waarmee hij flink geld verdiende. Ik deed verslag van mijn reis en bracht hem op de hoogte van de laatste verwickelingen omtrent de vete die nog steeds tussen onze ouders bestond. Na een korte stilte, waarin ik in gedachten verzonken naar buiten tuurde, overviel de onzekerheid me als een verdwaalde kogel die toevallig doel trof. Pascal woonde niet alleen. Hij deelde zijn huis met een man en twee vrouwen. Mensen die ik niet kende en die mij mogelijk niet zonder slag of stoot in hun territorium zouden toelaten. Ik had er tot nu toe niet echt over nagedacht wat het betekende om met meerdere volwassenen in een huis te wonen. Ik was alleen